

En stil werd het. Van de ene op de andere dag bleef het krap bemeten kantoor leeg. Bij de artiesteningang kwam hooguit een schoonmaker of iemand van hospitality voorbij, geen musicus met een vioolkoffer op de rug. De aan- en afvoer op de loading docks stokte. Zielloos en verlaten oogde de expeditieruimte waar bezoekende crews worden verwelkomd met 'Hello Cleveland' op de muur. (Een verwijzing naar schaal en complexiteit van het pand en een knipoog naar de satirische 'rockumentary' *This is Spinal Tap*. Terwijl de – fictieve – band op weg naar het podium verdwaalt in een tunnelstelsel, roept een van hen herhaaldelijk: 'Hello Cleveland!')

Op 1 maart was Sander Weijers begonnen aan zijn nieuwe baan als receptionist-expeditiemedewerker. Hij was toe aan een andere, vriendelijkere werkomgeving na zijn tijd bij de Penitentiaire Inrichting Nieuwegein, waar hij zich bezighield met re-integratie. Maar na twee inwerkweken ging TivoliVredenburg dicht. Weijers en een collega werden nachtportier om de kosten te drukken van de externe beveiligers die normaal gesproken de nachten voor hun rekening nemen. Daar zat hij in een donker pand waar hij amper de weg kende, gekluisterd aan de balie.

'Het was een raar jaar met ups en downs,' stelt hij nuchter vast. Gelukkig kwam na twee weken een einde aan het nachtportier zijn. In de zomer heeft hij even kunnen proeven van hoe het ook kan zijn: de levendigheid van het ene moment een touringcar met orkest, het volgende moment een gammel busje met backline. 'Als mensen me vragen hoe mijn nieuwe baan bevalt, zeg ik: ik denk goed, maar zeker weet ik het nog niet.'

Ook de highlights neigen naar mineur, wie je er ook naar vraagt. Ze verklanken in de meeste gevallen een meevaller; het had erger gekund. De receptionist is opgelucht dat zijn jaarcontract is verlengd. Programmeur Guy van Hulst valt even stil. 'Hoogtepunten? We hebben met z'n allen vijf jaar lang keihard gewerkt om TivoliVredenburg zover te krijgen. Dit is een stap terug in de tijd.'

Voor metaforen was het een uitzonderlijk goed jaar. De persconferenties van 'Mark' en 'Hugo' stonden er bol van, zoals de cabaretiers van *Even tot hier* in december memoreerden in hun satirische nieuwsshow op tv. De crisis als puzzel, marathon, evenwichtsbalk, mammoettanker, achtbaan. Er moest een achteruitkijkspiegel, een hamer of een gereedschapskist aan te pas komen zodat we samen en met elkaar het virus te lijf konden gaan.

Beeldspraak als beproefde poging tot houvast en controle. Het helpt: iets benoemen wat overweldigend of onbevattelijk is door het te vergelijken met

p. 43
Sander Weijers

wat je kent. Al is het maar om tot wederkerig begrip en overeenstemming te komen: *we're in this together*.

In het programmameteam van TivoliVredenburg werd de metafoor van de boksring favoriet. De bokser deelt klappen uit, incasseert, wankelt en herstelt zich. De bokser anticipeert, zoekt dekking en ontwijkt. De bokser is snel en beweeglijk, en soms belandt hij in de touwen, dizzy en confuus. Dan is het zaak daar niet te blijven hangen.

Zo bezien is programmadirecteur Margriet van Kraats in de hectiek van een organisatie die plotsklaps in de ringen belandde een uitstekende coach. Van meer dan één kant klinkt het: zij houdt je bij de les, roept: doorgaan, ook als het je even duizelt. Ze is er de vrouw niet naar zichzelf te feliciteren. Eigenlijk had ze andere plannen, een minisabbatical, favoriete festivals bezoeken, veel tijd spenderen met haar dochters. Het kon, de organisatie was op orde; Van Kraats is het enige directielid dat vanaf het begin in 2014 TivoliVredenburg mee heeft vormgegeven.

'Ik volgde alles over corona op tv,' zegt ze, 'en op een avond zat ik te kijken naar een talkshow waar twee radio-dj's waren uitgenodigd. Ze toonden beelden van Lowlands. Veel mensen dus, dicht op elkaar. De toon van het gesprek was: kijk nou eens, dat kán toch niet. Alsof het iets engs was. Ik was geschokt en dacht: als dit de nieuwe teneur is en zelfs dj's praten zo, dan is dat een extra prikkel om open te gaan zodra het kan.'

Ook daarom was het verzoek aan Bartelse om zitting te nemen in de Corona Taskforce Culturele en Creatieve Sector, actief vanaf 20 maart, in goede aarde gevallen. Tot augustus 2018 was hij directeur van de Raad voor Cultuur geweest. Hij kon de dagelijkse leiding grotendeels overlaten aan Van Kraats en zakelijk directeur Suzanne van Dommelen. 'Ze vonden het goed,' zegt hij, 'anders had het niet gekund, want er kwam veel extra's op hun schouders.'

De combinatie van de expertise van zijn oude en zijn nieuwe baan maakt hem geknipt voor de inderhaast opgetuigde belangenclub, waar de versnippering van het culturele veld, verenigd in diverse koepels, zich kan uiten in verschillen in temperament en doortastendheid. 'Het was wennen: hoe doe je dit met elkaar, heb je wel mandaat of vereist dit domweg spoed-eisend handelen?' Interne en externe coronaoverleggen buitelden over elkaar heen: van besprekingen met de ondernemingsraad tot het wekelijkse crisisberaad met de wethouder, van ruggenspraak met collega's in stad en land tot beraadslagingen met departementen in Den Haag. En tussendoor stond hij de media te woord. Een vast ritme in een overvol bestaan. 'Gelukkig slaap ik goed.'